

„Zsuzsa nénitől annyi jót kaptam ...”

Kitüntetése a gyerekektől kapott szeretet

Kalocsainé Kanyó Zsuzsanna

A kollégiumokban töltött évek száma: 26 év. 1977-1979, 1992-2016.

(1992-1996. között a Tiszaparti Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola kollégiumában dolgozott. Ezt követően a Szolnok Városi Tehetséggondozó Szakkollégium három tagintézményében.)

Végzettsége: magyar-orosz szakos általános iskolai, magyar szakos középiskolai tanár.

Betöltött munkaköre: kollégiumi nevelőtanár, csoportvezető.

Hihetetlenül nagy öröm ért 2011-ben, amikor áthelyeztek a Tiszaparti tagintézménybe, mert voltak, akiket az orosz nyelv érdekelt, és tarthattam nekik szakkört – *mondja a visszaemlékezés okozta meghatottsággal a hangjában Kalocsainé Kanyó Zsuzsanna tanárnő.* Az egyik legkedvesebb tanítványom volt Czifra Bálint, akivel ma is tartjuk a kapcsolatot, gyakran felhív telefonon, hogy beszámoljon élete fordulópontjairól. Mielőtt a távoli földrészre, Ausztráliába utazott, a reptérről telefonált, hogy elköszönjön. Bensőségesebb, más a kapcsolatom vele, mint egy átlagos diákkal. Egyik alkalommal volt két színházjegyem, s mivel a párom nem ért rá, Bálintot hívtam el az előadásra. Végül is unokám lehetne.

Hosszú éveken át dolgoztunk egy tagintézményben. Gyakran láttalak egy-egy diáklánnyal elmélyülten diskurálni a lányszint társalgójában. Az egyéni, vagy inkább a csoportos beszélgetések álltak hozzád közelebb?

Mindkettőt szerettem. Azokkal foglalkoztam szívesen, akiknek erre igénye volt. Néhány kollégámmal ellentétben, sosem erőltettem rá magamat, vagy a szaktárgyaimat a lányokra. Persze legtöbbit, mint szakos tanár, magyarból, illetve oroszból segítettem. Ha az utóbbira igény volt, ünnepnapnak számított. Felzárkóztató, tehetséggondozó foglalkozásokat tartottam. Szerettem kulturális programokat szervezni: mozi-, könyvtár-, színházlátogatást, ki mit tud? – okat, műsoros ünnepségeket. Szép emlékeim vannak a kollégiumi meghitt karácsonyi ünnepségekről, a ballagásokról.

Emberi-pedagógusi érzékenységedet a családból hoztad?

Lehetséges, mivel szüleim is pedagógusok voltak. A húgommal együtt – aki tanítónő – mi is ezen a pályán kötöttünk ki. Kilencvenéves édesanyám szerencsére még itt van közöttünk, velünk él. Hatvanban születtem, és az ottani Bajza József Gimnáziumba jártam, ami nagy hatással volt rám. Nem afféle „versenyistálló” volt, de mindent meg lehetett ott tanulni, amit csak egy jó iskolában lehet. Mindig megsimogatom az épület falát, ha elmegyek mellette. Az osztályunkból sokan lettek pedagógusok, valószínű azért, mert a tanáraink jó hatással voltak ráink. Az egri főiskola magyar-orosz szakán négy szép évet töltöttem el. Egy hatvani általános iskolában tanítottam utána, de egyetemi magyar szakra vágyódtam. Olyan munkahelyet kerestem, ahol ezt támogatják. Így kerültem Szolnokra, a 633. sz. Szakmunkásképző Iskola lány kollégiumába, ahol Szentiványi Zoltánné, Bagi Ferencné és Zsoldos Miklósné kollégiumvezetőktől sokat tanultam. Mindenben segítettek. Nagyon kedves emlékeim vannak erről az időszakról.

Hosszan sorolja Zsuzsa élete történetét. Házasságkötés, családalapítás, három gyermekük megszületése, az egyetemi magyar szak befejezése a gyermekgondozási szabadság időszaka alatt, aztán a felnövekvő gyerekek, a család összetartása, mind-mind olyan fordulópont volt, amit kényes precizitással, nagy akaraterővel sikerült csak hozzáigazítani a hivatásához, szeretett munkájához. Szükség volt erre, hiszen férje, Mihály szintén délutáni munkarendben, kollégiumi tanárként dolgozott. Előzőleg azonban néhány évet Tiszatenyőn is eltöltöttek, tanítottak a helyi általános iskolában. Cserébe szolgálati lakást kaptak. A gyerekek tanítás után a Kalocsai házaspár házi könyvtárába jártak, ahol több volt a könyv, mint az iskolai könyvtárban. Mai napig jó kapcsolatot ápolnak az egykori tiszatenyői gyerekekkel.

Mi volt az oka, hogy mégis visszajöttetek Szolnokra?

Amikor 1982-ben megszületett Misi fiunk, komolyan elgondolkoztunk azon, hogy hosszú távon sokkal több lehetősége van egy nagyobb városban a gyerekeinknek, mint vidéken. Az sem szerencsés, ha olyan iskolába járnak, ahol a szüleik tanítanak. Ezt én Hatvanban gyerekként megtapasztaltam. Előbb Misinek lett nevelőtanári állása, s mivel egyéves volt a kisebbik fiunk, én a szolnoki Konstantin Általános Iskolában vállaltam tanári állást. Azzal a „keményvonalas” ottani nevelési módszerrel viszont nem tudtam azonosulni, a habitusomnak nem volt megfelelő, hát tovább mentem ...

Önismeret dolgában már ekkor ilyen jól álltál?

Annyira, hogy először nem is tanárként, hanem kiadványszerkesztőként helyezkedtem el a Szolnok megyei pedagógiai intézetben – *mondja kérdésemen jót nevetve Zsuzsa*. Itt a gyerekeim otthoni ellátása miatt kötetlen munkaidőt próbáltam „kiharcolni” magamnak, mondván a főnökömnek, ezt a munkát akár haza is vihetném. Ám a tervem nem sikerült.

Megint tovább kellett menned ...

Igen, de már visszatértem a tanári munkához. A szolnoki Killián György Repülő Műszaki Főiskola repülőgép-szerelő szakközépiskolájában majdnem három évig dolgozhattam orosz tanárként. Pechemre jött a rendszerváltozás, az orosz szakom miatt kereshettem új állást.

Ekkor helyezkedtem el a Tiszaparti Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola Kossuth téri kollégiumában, ahol nagyon kellemes légkör fogadott.

Amikor ide érünk az interjúban, megint csak jót mosolygunk a tanárnővel együtt, hiszen ezt a kollégiumot meg bezárták négy év múlva, amikor az épületet átadták a Verseyhy Ferenc Könyvtár részére. – *Ha arra járok, teleszalad a szemem könnyel, szép négy évet töltöttem ott is* – mondja Zsuzsa. Aztán a vándorlás már a Szolnok Városi Tehetséggondozó Szakkollégium tagintézményeiben folytatódott. Egy hosszabb időszak a Gyermekváros utcában, majd a többi telephelyen. Volt még egy tagintézmény, ami szintén megszűnt átszervezés miatt a tanárnő otléte alatt. Ez volt a Béla király úti kollégium. Átkerült a Tiszaparti tagintézménybe, amit meg átköltöztettek később a főiskolai kollégium felső szintjeire. A nyugdíj előtti utolsó két év itt telt el. Elárulja, bár igen sok kollégiumvezető keze alatt dolgozott, mindenkivel kijött. Az adminisztrációs többletfeladatoknak persze sosem örült, de szorgalmasan írta mindig, amit kellett. Szóba kerül még egy-két kellemetlen élmény is, baleset, tragédia a kollégisták körében, ami nagyon embert próbáló dolog egy kollégiumi nevelőtanár számára. Mindenkit megrázó események ezek, mélyen megérintik a gyerekeket, ilyenkor kell csak igazán segíteni a közösségnek, ami nagyon nehéz feladat.

Kaptál-e valami kitüntetést a csaknem három évtizedes tanári pályafutásod alatt?

Nyugdíjazásom után egy évvel megleptek a Pedagógus Szolgálati Emlékéremmel, de nekem az igazi kitüntetés a gyerekek megbecsülése, a tőlük kapott szeretet. Volt egy kollégista növendékem, aki tavaly egészségügyi dolgozóként jött idős édesanyámhoz, injekciót beadni. Mikor végzett, és anyukám egy kis hálapénzt akart neki adni, csak annyit mondott: - Köszönöm, de nem fogadom el, mert én Zsuzsa nénitől annak idején nagyon sok jót kaptam. Negyvenévi munka után négy éve vagyok nyugdíjas, heti rendszerességgel most is dolgozom, de nem pénzért. Önkéntesként másokon segítek. A négy unokám is sok örömet ad. A legkisebb nyolc hónapos. Sokat eszik és hangosan nevet. Azt mondják olyan, mint én vagyok!

Köszönjük a beszélgetést!